

Arrest

nr. 128 022 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Hendrik CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 oktober 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in functie van haar Russische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 december 2013 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

« BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 10.10.2013 in toepassing van de artikelen 10 12bis §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A. K.

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Het feit dat betrokkene reeds sedert 2008 in België verblijft en een kind heeft met haar echtgenoot, vormen geen buitengewone omstandigheid die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar een visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger zoals bepaald in artikel 12bis §1,3° van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw verblijft inderdaad reeds sedert 2008 in België; ze doorliep reeds verschillende verblijfsprocedures zonder gunstig resultaat. Telkens negeerde ze het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd gegeven. Daardoor is ze zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin ze zich nu bevindt.

Het is aanvaardbaar dat het moeilijk is om tijdelijk haar gezin achter te laten of haar kind mee te nemen voor een visumaanvraag, maar deze omstandigheden verhinderen haar niet terug te keren.

Wat betreft artikel 8 E.V.R.M. :

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005 nr 152.639)"

1.3. De gemachtigde nam op 20 december 2013 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten

Naam: A.

Voornaam: A. K.

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: V.
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene beschikt niet over een visum voor België."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (cursivering toegevoegd).

Verzoekster is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

Verzoekster was van mening dat zij, overeenkomstig art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet, haar aanvraag tot regularisatie van verblijf kon indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, in casu Ieper, aangezien zij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar het op grond van art. 2 Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De D.V.Z. daarentegen blijkt van mening te zijn dat er geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig waren.

Bijgevolg is de juridische vraagstelling die zich stelt in huidige procedure, na te gaan of de D.V.Z., op grond van de in aanmerking te nemen feitelijke gegevens, niet in onredelijkheid tot het besluit gekomen is dat er geen uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig waren.

Voor zoveel als nodig legt verzoekster een attest van gezinssamenstelling voor (stuk 1).

In haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 10 oktober 2013 had verzoekster te kennen gegeven :

' Het feit dat verzoekster reeds sinds 2008 in België verblijft en dat zij een kind heeft met haar echtgenoot, valt als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

Er kan inderdaad bezwaarlijk van een moeder verwacht worden dat zij haar kindje, tweeëneenhalf jaar oud, achterlaat om gedurende maanden in het buitenland te gaan verblijven om een visum aan te vragen. De vader oefent een arbeidsbetrekking uit, en het ware uitermate moeilijk voor hem, tijdens de afwezigheid van de moeder, alleen voor het kindje te zorgen.

Anderzijds is het even moeilijk voor verzoekster om samen met haar kindje naar haar land van herkomst terug te gaan. Hierdoor zou er een eind gesteld worden aan de integratie van het kindje, dat reeds naar de kleuterschool gaat, en bovendien ware het financieel erg moeilijk om een kamer of flat te moeten huren voor de periode dat verzoekster in het buitenland op het antwoord op haar aanvraag zou moeten wachten. '

Hierop heeft de D.V.Z. als volgt geantwoord in zijn beslissing :

‘ Het feit dat betrokkene reeds sedert 2008 in België verblijft en een kind heeft met haar echtgenoot, vormen geen buitengewone omstandigheid die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar een visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis § 1, 3° van de wet van 15.12.1980.

*.....
Het is aanvaardbaar dat het moeilijk is om tijdelijk haar gezin achter te laten of haar kind mee te nemen voor een visumaanvraag, maar deze omstandigheden verhinderen haar niet terug te keren. ’*

Dit antwoord is erg onredelijk. Het kan toch geenzins redelijk genoemd worden dat een moeder haar kind, tweeëneenhalf jaar oud, in België zou moeten achterlaten om naar de Russische Federatie te trekken. Rekening houdend met de snelheid (?) waarmee de asielaanvragen door een Belgische ambassade in het buitenland behandeld worden, zou het vlug om een verwijdering van een zestal maanden gaan. Een dergelijke verwijdering tussen een moeder en een kind van tweeëneenhalf jaar oud is totaal niet te verenigen met de natuurlijke gang van het leven. Het standpunt van de D.V.Z. lijkt dan ook uitermate onredelijk.

Daarenboven zij nog erop gewezen dat de echtgenoot van verzoekster, A. R., psychische problemen heeft, en dat zijn toestand nog verergerd is sinds hij te horen gekregen heeft dat zijn echtgenote het land zou moeten verlaten. Er wordt verwezen naar het medisch attest van Dr. V. T., psychiater, dd. 22.01.2014 (stuk 2).

In dit attest schrijft Dr. V. T. o.a. het volgende neer :

‘ Een uitzetting van zijn echtgenote houdt op dit ogenblik een medisch risico in voor de achterblijvende partner, R. A.. De consequenties daarvan zouden verstrekkend zijn in psychisch opzicht en wordt dan het gevaar voor decompensatie zeer reëel, zonder dat we hierbij nog spreken over de mogelijke psychotraumatiserende gevolgen voor hun kind. ’

Het ware uitermate onredelijk indien verzoekster haar echtgenoot, die psychisch problemen heeft, in deze omstandigheden zou moeten achterlaten Verzoekster is bijgevolg van mening dat er, gezien hogervermelde redenen, zeker uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig zijn, en dat de D.V.Z. in totale onredelijkheid tot zijn besluitvorming is gekomen.”

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Op grond van de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet is de vreemdeling die door middel van een huwelijk is verbonden met een derdelander die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

Overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien die worden uiteengezet in artikel 12bis, § 1, eerste lid, 1° tot 4° van de vreemdelingenwet.

De *in casu* toepasselijke bepalingen van artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1

(....)

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in

België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 oktober 2013 een aanvraag heeft ingediend voor toelating tot verblijf en dit in functie van haar echtgenoot. In haar aanvraag voert zij, onder verwijzing naar artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet aan dat zij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Met name voert zij aan dat, gezien zij sinds 2008 in België verblijft een kind heeft met haar echtgenoot, er bezwaarlijk van haar kan worden verwacht dat zij haar kindje van tweeënhalve jaar oud maandenlang achterlaat, en dat het uitermate moeilijk is voor haar echtgenoot om in haar afwezigheid alleen voor hun kind te zorgen nu hij een arbeidsbetrekking heeft. Anderzijds, zo vervolgt zij, is het even moeilijk om haar kind mee te nemen naar haar land van herkomst, nu er een einde zou worden gesteld aan de integratie van het kind, dat al naar de kleuterschool gaat, en het financieel erg moeilijk zou zijn om een kamer of flat te moeten huren voor de periode dat zij in het buitenland op een beslissing zou moeten wachten.

In het verzoekschrift herhaalt verzoekster voormelde buitengewone omstandigheden en betoogt zij dat de verwerende partij in onredelijkheid tot de beslissing is gekomen dat er in hoofde van verzoekster geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet.

Meer bepaald stelt zij dat een verwijdering tussen moeder en kind van een zestal maanden niet te verenigen is met de natuurlijke gang van het leven, en het standpunt van de verwerende partij derhalve onredelijk is. Daarmee maakt zij wel duidelijk dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij, maar gaat zij in eerste instantie voorbij aan het volledige motief dat de verwerende partij aan dit argument gewijd heeft. In de bestreden beslissing wordt er immers vooreerst op gewezen dat verzoekster sinds 2008 reeds verschillende verblijfsprocedures doorliep zonder gunstig resultaat, en dat zij telkens het bevel om het grondgebied te verlaten negeerde, zodat ze nu zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin ze zich bevindt. De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief ongemoeid laat, zodat het onbetwist overeind blijft. Voorts stelt de Raad vast dat de verwerende partij verder motiveert dat zij aanvaardt dat het *moeilijk* is voor verzoekster om tijdelijk haar gezin achter te laten of haar kind mee te nemen voor een visumaanvraag, maar dat deze omstandigheden haar niet werkelijk *verhinderen* om terug te keren naar haar land van herkomst. Met haar loutere betoog dat het niet de natuurlijke gang van het leven is om zulks wel te doen, toont verzoekster nog niet aan dat dit motief, samengelezen met het eerste, onbetwiste motief, kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster er op wijst dat haar echtgenoot psychische problemen heeft, dat zijn toestand nog verergerd is sinds hij te horen heeft gekregen dat zij het land zou moeten verlaten, ter staving waarvan zij een attest van een psychiater neerlegt van 22 januari 2014, en zij besluit dat het onredelijk zou zijn indien zij haar echtgenoot in die omstandigheden zou moeten achterlaten, kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit de aanvraag blijkt dat zij van die omstandigheden geen gewag heeft gemaakt en dat het medisch attest dateert van na de bestreden beslissing, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.5. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekster weliswaar aangeeft dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, maar dat zij heeft verzuimd enig concreet argument aan te brengen dat de Raad ertoe zou kunnen brengen de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten en is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Het luidt als volgt:

"Verzoekster heeft een echtgenoot en een kind die allebei een wettige verblijfstitel hebben. Indien verzoekster zou verplicht worden het land te verlaten en bijgevolg haar gezinsleven met haar echtgenoot en haar kind te beëindigen, ware dit een grove inbreuk op het recht van verzoekster op een normaal gezinsleven, en ware dit een schending van art. 8 E.V.R.M.

Het is weliswaar een feit dat art. 8 E.V.R.M. niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, maar er zijn toch grenzen aan deze overweging. Het ware toch zéér onredelijk iemand te verplichten het land te verlaten, als deze persoon hier in België samenwoont met haar echtgenoot en haar kind, die allebei over een wettige verblijfstitel beschikken."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangenomen dat het gezinsleven tussen verzoekster, haar kind en haar echtgenoot bestaat, moet de Raad onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Zij beroept zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat zij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in haar land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- en/of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verwerende partij om verzoekster toe te laten de aanvraag in België in te dienen in plaats van in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het eventuele gezinsleven van verzoekster in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. De verwerende partij oordeelde, zoals dat reeds bij de bespreking van het eerste middel is gebleken, terecht dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven.

De Raad wijst er in dit verband op, zoals de verwerende partij dat ook al had gedaan in de eerste bestreden beslissing, dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook in casu kan op grond van het feit dat verzoekster deel zou uitmaken van een gezin in België met haar kind en echtgenoot en tijdelijk van hen zal worden gescheiden, nog niet worden besloten dat de verwerende partij niet deugdzzaam zou hebben besloten dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is, waarbij rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster reeds sedert 2008 in België verbleef, zij verschillende verblijfsprocedures doorliep zonder gunstig resultaat en zij telkens het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd afgeleverd negeerde, zodat ze zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven en ook haar echtgenoot kon er niet van onwetend zijn dat haar verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

De bestreden beslissingen spreken zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekster te worden toegelaten tot een verblijf en verhinderen verzoekster ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag positief wordt beoordeeld. Zij houden dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS